

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. Traduntur quædam regulæ in hac communicatione idiomatum enuncianda oseruandæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Hinc intelligitur, quo sensu accipienda sint ea, quæ ipse Christus de se aliquando dixit, in quibus aliqua contradictio esse videtur, vt, cum dixit: *Pater maior me est*, S. Ioann. 14. *Ego & Pater unum sumus*, S. Ioann. 10. Hæc enim, quamuis in speciem sibi contradicere videantur, sunt tamen verissimè dicta; siquidem in priori loco Christus de se secundum humanam naturam loquitur; in posteriori vero secundum diuinam.

SECTIO II.

Traduntur quædam regula in hac communicatione idiomatum enuncianda obseruanda.

Prima est, de omnibus nominibus positis pro persona Christi seu pro supposito Verbi diuini, possunt in concreto prædicari nomina omnia, quæ naturam diuinam vel humanam, aut illarum proprietates seu attributa significant. Ita S. Thom. q. 16. a. 4. & hæc etiam expressa est doctrina S. Damasc. lib. 3. de fide cap. 4. sic loquentis: *Cum de persona, inquit, verba facimus, siue ab utraque natura simul, siue ab altera duntaxat eam appellemus, utriusque nature proprietates ipsi imponimus; etenim Christus (qua vox utrumque complectitur) Deus & homo dicitur, creatus & increatus, passibilis & impassibilis.*

Ratio huius regulæ est, quia cum nomina in concreto significant id, quod habet formam per ipsa significatam, sensus illarum propositionum erit, Verbum diuinum habere naturam diuinam aut humanam, vel proprietates diuinas ratione naturæ diuinæ, aut humanas ratione humanæ; quod quidem suppositâ veritate Incarnationis ipsius Verbi verissimum est: vnde quocunque nomine vocetur Christus, siue dicatur Verbum, siue Dei Filius, siue filius hominis (vt seipsum per sepe vocat in Euang.) siue alio quocunque vocabulo designetur, dummodo per illud persona ipsius Christi seu suppositum Verbi diuini significetur, verè & propriè de illo natura diuina & humana,

humana, & vtriusque proprietates in concreto prædicari poterunt: e. g. demonstrato Christo verum erit dicere, quod & Apost. Petrus dixit Act. 10. *Hic est omnium Dominus*; verum etiam erit dicere, quod idem dixit 1. Pet. 2. *Hic passus est pro nobis*, &c. & *peccata nostra in se pertulit in corpore suo super lignum*.

Secunda regula: de nominibus, quæ pro Christi persona ponuntur, non possunt in abstracto prædicari nomina pertinentia ad humanam eius naturam, dicendo v. g. (Verbum diuinum est humanitas) ac multo minus illius naturæ proprietates; neque etiam v. la nomina vnus naturæ possunt in abstracto prædicari de nominibus alterius naturæ, dicendo v. g. (diuinitas est humanitas, aut diuinitas est mortua) Ita S. Thom. art. 5. Cuius ratio hæc est, quia significaretur tunc identitas personæ cum natura humana aut eius proprietatibus, aut identitas ipsius diuinitatis cum humanitate; quod esset profus à veritate alienum.

Possunt tamen nomina diuinæ naturæ propria prædicari etiam in abstracto de nominibus positis pro ipsa diuini Verbi persona; vnde Apost. 1. Cor. 1. vocat Christum *Dei virtutem & Dei sapientiam*. Ratio huius differentiæ est, quia proprietates diuinæ cum ipsa Verbi persona identificantur, vnde fit vt de illa etiam in abstracto prædicari possint, quod de humanæ naturæ proprietatibus dici non debet.

Tertia regula: nulla humanæ naturæ proprietas etiam in concreto potest de Christi persona prædicari cum reduplicatione Deitatis, neque proprietas vlla naturæ diuinæ cum reduplicatione humanitatis: e. g. dici non debet, quod Christus quatenus Deus passus aut mortuus fuit, & contra quod quatenus homo sit omnipotens, æternus, &c. Ratio est, quia inde sequeretur per vnionem hypostaticam confusas esse in Christo naturas, aut illarum proprietates; quod est contra huius mysterij veritatem, vt supra demonstratum est: vnde, quando in aliqua propositione affirmatur vel negatur aliquid de Christo cum

redu-

reduplicatione alicuius naturæ, videndum est, ut hæc illi contineat secundum naturam illam; aliàs propositio falsa esset.

Quarta regula: nullum prædicatum, quod formaliter includit personam humanam, aut excludit diuinam, debet attribui Christo, e. g. dici non debet, quod Christus est purus homo, quod est aliud à Deo; quia hæc & similes propositiones significant vel Christi personam non esse diuinam, vel duas esse in illo personas; quod à veritate prorsus alienum est.

SECTIO III.

Observationes aliqua traduntur super regulis superiori sectione propositis.

Quamuis regula superius tradita verissima ac certissima sint, nihilominus, ut in modis loquendi de mysterio Incarnationis nihil excidat, quod vel minimum ab illius veritate discordet, aliqua hic adhuc obtexuanda supersunt.

Primum est, cauendos esse certos loquendi modos quibus, quamuis ad rigorem secundum supra dictas regulas uti licitum sit, quia tamen ab aliquibus hæreticis usurpatis sunt ad aliquos errores contra huius mysterij veritatem inuehendos, vel quia ipsis erroribus fauere aliquo pacto videntur, ideo ab illis abstinere tutius est. unde S. Thom. art. 8. rectè dicit, quod *nequidem nomina debemus habere cum hæreticis communia*, hanc ob causam quamuis hæc propositiones (Christus est creatura, vel Christus incepit esse) in aliquo sensu veræ sint, & ita usurpata reperiantur à quibusdam sanctis Patribus; quia tamen Ariani illis vsi sunt, ut ipsius Filij Dei diuinitatem impugnant, tutius est vel absolute ab illis abstinere, ut monet ibidem S. Doctor, vel non nisi cum reduplicatione ipsius naturæ humanæ ijs uti.

Ob eandem rationem hæc alia propositio (Christus est